

Súd: Okresný súd Bratislava I
Spisová značka: 5C/55/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1115209301
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 06. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Dana Káčerová
ECLI: ECLI:SK:OSBA1:2017:1115209301.3

Rozhodnutie

Okresný súd Bratislava I v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s.r.o., so sídlom Pribinova č. 25, 811 09 Bratislava, IČO: 35 807 598 , zastúpeného: Fridrich Paľko, s.r.o., so sídlom Grösslingova č. 4, 811 09 Bratislava proti žalovanej: Slovenská republika zastúpená Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Župné námestie č. 13, 813 11 Bratislava, IČO: 00 166 073, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy takto

r o z h o d o l :

Súd návrh žalobcu na podanie návrhu na vyslovenie nesúladu článku II Zákona č. 73/2015 Z.z. s článkom 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a návrh na prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o tomto návrhu
z a m i e t a.

Súd žalobu v celom rozsahu z a m i e t a.

Súd žalovanej nárok na náhradu trov konania n e p r i z n á v a.

o d ô v o d n e n i e :

O d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca žalobou doručenu súdu dňa 1.4.2015 sa voči žalovanej domáhal, aby súd medzitýmnym rozsudkom rozhodol tak, že žalovaná je zodpovedná za škodu, ktorá mu vznikla nesprávnym úradným postupom Krajského súdu v Bratislave v označených konaniach o výkon rozhodnutia. Po nadobudnutí právoplatnosti medzitýmneho rozsudku sa žalobca domáhal voči žalovanej náhrady majetkovej škody v sume 78.033,- € a náhrady nemajetkovej ujmy v sume 1.000,- €. Nesprávny úradný postup Krajského súdu v Bratislave žalobca definoval tak, že mu boli doručené uznesenia Krajského súdu v Bratislave označené v prílohe č. 1, ktorými Krajský súd v Bratislave nariadil výkon rozhodnutia v prospech oprávneného, ktorým je Krajský súd v Bratislave - justičná pokladnica, pričom súčasne nariadil banke žalobcu zablokovať sumu pohľadávky na účte žalobcu a nariadil aj uhradenie sumy pohľadávky po právoplatnosti uznesenia, ako aj zakázal žalobcovi nakladať s prostriedkami na účte vo výške pohľadávky s príslušenstvom. Žalobca v žalobe uviedol, že Krajský súd v Bratislave realizáciou výkonu rozhodnutia predmetné rozhodnutia nútené vykonal a získal finančné prostriedky z účtu žalobcu. Žalobca taktiež v žalobe uviedol, že bol zo strany Krajského súdu v Bratislave, podľa ust. § 5 zákona č. 65/2001 Z.z. o správe a vymáhaní súdnych pohľadávok, vyzvaný na dobrovoľné uspokojenie pohľadávok označených v prílohe, v snahe vyhnúť sa nútenému výkonu rozhodnutia, žalobca pristúpil k úhrade časti pohľadávok Krajskému súdu v Bratislave. Žalobca v žalobe uviedol, že Krajský súd v Bratislave - justičná pokladnica nie je oprávnená na výkon rozhodnutia, ani na realizáciu výzvy podľa ust. § 5 zákona č. 65/2001 Z.z., keďže na ňu neprešla správa súdnej pohľadávky zo súdu, ktorý vydal uznesenia, ktorými zaviazal žalobcu na zaplatenie súdneho poplatku. V čase podania žaloby už došlo k vymoženiu pohľadávky prostredníctvom výkonu rozhodnutia, resp. k jej uhradeniu na základe výzvy, žalobca je nútený domáhať sa náhrady škody, ktorá mu vznikla v dôsledku nesprávneho úradného

postupu Krajského súdu v Bratislave. Žalobca s poukazom na znenie zákona č. 65/2001 Z.z. o správe a vymáhaní súdnych pohľadávok, na znenie zákona č. 278/1993 Zb. o správe majetku štátu, zákona č. 211/2000 Z.z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov uviedol, že správa pohľadávky na zaplatenie súdneho poplatku sa prevádza na základe zmluvy na Krajský súd v Bratislave. Prevod správy pohľadávky na zaplatenie súdneho poplatku predstavuje nakladanie s majetkom štátu. Zmluva, ktorú uzatvárajú štátne orgány, ktorými sú aj súdy a ich predmetom je nakladanie s majetkom štátu, musia byť zverejnené v súlade s ustanovením § 5a zákona č. 211/2000 Z.z.. Bez tohto povinného zverejnenia zmluva o prevode správy nenadobudne účinnosť a po troch mesiacoch od jej uzavretia nastupuje fikcia, že k uzatvoreniu takejto zmluvy ani nedošlo. Žalobca uviedol, že zmluva o výkone správy súdnej pohľadávky zverejnená nebola, z tohto dôvodu nemohla nadobudnúť účinnosť, čo podľa argumentácie žalobcu znamená, že správa súdnej pohľadávky po celú dobu ostáva na súde, na ktorom súdna pohľadávka vznikla. Žalobca v žalobe uviedol, že keďže krajský súd nedisponuje a nikdy nedisponoval správou pohľadávky, nie je a nikdy nebol oprávnený vymáhať predmetné súdne pohľadávky prostredníctvom výkonu rozhodnutia, ani vyzvať žalobcu, ako povinného, na úhradu pohľadávky na účet. Krajský súd sa podľa názoru žalobcu dopustil pri výkone rozhodnutia nesprávneho úradného postupu, ktorý nasledoval po domnelom prevode správy pohľadávok. Nesprávny úradný postup vyústil do vykonania zrážky finančných prostriedkov z účtu žalobcu, čo predstavovalo vznik škody. Núteným výkonom rozhodnutia pri absencii oprávnenia na tento výkon Krajský súd v Bratislave konaním protiprávne spôsobil zníženie majetku žalobcu, a to o výšku nútene vykonaných pohľadávok, resp. o výšku pohľadávok, ktoré boli uhradené na základe výzvy na dobrovoľné plnenie. Výšku majetkovej škody žalobca ustálil na sumu 78.033,- €. Žalobca sa v konaní domáhal aj náhrady nemajetkovej ujmy, ktorej výšku vyčíslil na sumu 50,- € za každé konanie o výkon rozhodnutia, v ktorom malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu krajského súdu, celkom vo výške 62.600,-€, avšak vzhľadom na právnu úpravu obsiahnutú v ustanovení, v rozhodnom období platnom, § 141a OSP, si žalobca v tomto konaní uplatnil výlučne náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 1.000,- €, na tom skutkovom základe, že ide o spravodlivú satisfakciu za konkrétne porušenia jeho práv, právom chránených záujmov a základných práv. Žalobca taktiež uviedol, že nárok na náhradu nemajetkovej ujmy je dôvodne uplatnený z dôvodu neexistencie akéhokoľvek účinného vnútroštátneho prostriedku nápravy, spôsobilého reštituovať vzniknutú situáciu, resp. vyvolaný zásah do zákonných nárokov a základných práv žalobcu vyvolala u žalobcu, resp. u členov riadiacich orgánov spoločnosti, ako aj u jej majiteľov pocity frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti neistoty a nedôvery v právo a rovnosť v spoločnosti. Žalobca ďalej v žalobe uviedol, že neoprávnené zrazenie finančných prostriedkov z účtu žalobcu a úhrada pohľadávok na základe výzvy neoprávneného subjektu, spôsobili zánik ďalších plánovaných podnikateľských aktivít žalobcu, ako aj zánik už vytvorených podnikateľských plánov. Ako posledný argument dôvodnosti uplatnenia nároku na náhradu nemajetkovej ujmy žalobca uviedol, že vyvolaná strata zisku z realizovaného obchodu mu spôsobila hospodársku stratu, ako aj na strane jeho majiteľov. Nezákonným zásahom vyvolaná situácia ovplyvnila ďalšie podnikateľské postupy žalobcu a spôsobila neistotu v plánovaní ďalších rozhodnutí, ktoré mohol prijať. Žalobca si svoje nároky uplatnil v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z..

2. Žalovaná súdu dňa 14.12.2015 doručila písomné vyjadrenie k žalobe, v ktorom poukázala na podmienky úspešného uplatnenia si nároku na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z.. Zákon č. 514/2003 Z. z. ustanovuje tri všeobecné podmienky, pri splnení ktorých štát zodpovedá za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci. Týmito podmienkami sú nezákonné rozhodnutie, resp. nesprávny úradný postup, vznik škody a príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou. K nároku žalobcu na náhradu majetkovej škody žalovaná uviedla, že v prípade žalobcu primárne neexistuje žiadny právny titul, na základe ktorého by mala vzniknúť zodpovednosť štátu za škodu podľa zákona č. 514/2003 Z. z., t. j. neexistuje žalobcom namietaný nesprávny úradný postup orgánu verejnej moci. Podľa zákona č. 514/2003 Z. z. je jednou zo základných podmienok vzniku nároku na náhradu škody a nemajetkovej ujmy aj nevyhnutnosť preukázania existencie škody a jej výšky, ako aj existencie nemajetkovej ujmy a jej výšky. Žalovaná vo vyjadrení uviedla, že žalobcovi žiadna škoda nemohla vzniknúť. Žalobcom uplatnený a vyčíslený nárok na náhradu skutočnej škody predstavuje súčet súdnych poplatkov, ktoré bol žalobca povinný uhradiť, a to na základe právoplatných a vykonateľných rozhodnutí súdu. V danej veci išlo teda o judikované pohľadávky, ktoré si žalobca v rozpore so zákonom riadne a včas dobrovoľne nesplnil, a z tohto dôvodu bolo potrebné pristúpiť k nútenému výkonu súdnych rozhodnutí. Žalobca nenamieta, že by bolo od neho vymožené viac ako malo byť, nerozporuje ani skutočnosť, že si svoje záväzky nesplnil dobrovoľne a včas. Zo skutkového stavu je teda zrejme, že síce došlo k zmenšeniu majetku na strane

žalobcu, ale len v takom rozsahu, ktorý bol súdmi judikovaný a tento úbytok nie je možné považovať za škodu na strane žalobcu.

3. Žalovaná aj napriek vyššie uvedenej argumentácii sa vyjadrila k žalobcom namietanému nesprávnemu úradnému postupu Krajského súdu v Bratislave - justičnej pokladnici.

4. Žalovaná vo vyjadrení uviedla, že podľa právneho názoru žalobcu, s odkazom na ním v žalobe citované zákonné ustanovenia právnych predpisov platných a účinných na území Slovenskej republiky, sa správa pohľadávky na zaplatenie súdneho poplatku, na základe zmluvy, prevádza na krajský súd. Prevod správy pohľadávky na zaplatenie súdneho poplatku podľa žalobcu predstavuje nakladanie s majetkom štátu. Zmluva, ktorú uzatvárajú štátne orgány, ku ktorým patria aj sudy a ich predmetom je nakladanie s majetkom štátu, musia byť v súlade so zákonom zverejňované. Bez takéhoto povinného zverejnenia nenadobudne, podľa tvrdenia žalobcu, zmluva o výkone správy účinnosť a po troch mesiacoch od jej uzavretia nastupuje fikcia, že k uzavretiu takejto zmluvy vôbec nedošlo. K zverejneniu zmluvy o prevode správy súdnej pohľadávky podľa žalobcu nedošlo, a preto z tohto dôvodu zmluva o prevode správy súdnej pohľadávky nemohla nadobudnúť účinnosť, čo v zmysle ponímania žalobcu znamená, že správa súdnej pohľadávky ostáva po celú dobu na súde, na ktorom pohľadávka vznikla.

5. Žalovaná vo vyjadrení k žalobe uviedla, že považuje vyššie uvedený právny názor žalobcu za mylný, so zreteľom na ním opísaný skutkový stav vo vzťahu k nesprávnemu úradnému postupu krajského súdu a tento jeho záver ničím neodôvodnený. Žalovaná svoju právnu argumentáciu odôvodňovala s poukazom na ustanovenie § 3 ods. 3, 4 zákona č. 65/2001 Z. z. o správe a vymáhaní súdnych pohľadávok. V tomto kontexte žalovaná uviedla, že obsahom Základnej zmluvy o prevode súdnych pohľadávok, podľa vyššie označených ustanovení, je prevod správy majetku štátu, a teda i súdnych pohľadávok určených na vymáhanie, pričom každý ďalší prevod súdnych pohľadávok sa realizuje formou prílohy k zmluve, ktorú tvoria: opis osobitnej evidencie, rozhodnutie súdu a prípadne iné doklady, ktoré preukazujú súdnu pohľadávku. Základná zmluva nadobúda platnosť a účinnosť dňom jej podpísania oboma zmluvnými stranami. Základnú zmluvu uzavrel krajský súd s jednotlivými súdmi Slovenskej republiky v období od účinnosti zákona č. 65/2001 Z. z. o správe a vymáhaní súdnych pohľadávok, t. j. od 01.04.2001 do 31.12.2003. K dátumu 31.12.2003 došlo k uzavretiu posledných zmlúv s jednotlivými súdmi. Po vyššie označenom dátume, už preto na ďalší prevod súdnych pohľadávok postačovalo uzavretie prílohy k základnej zmluve. Vo vzťahu k povinnosti zverejňovania zmlúv a príloh k zmlúvam, zákon č. 211/2000 Z. z. o slobode informácií, neobsahoval počas rozhodného obdobia paragrafové znenie, ktoré by štátnemu orgánu ustanovovalo povinnosť zverejňovať zmluvy, príp. prílohy k zmlúvam. Žalovaná mala za to, že je nesprávne konštatovanie žalobcu, že v období rokov 2001 - 2003, kedy dochádzalo k uzatváraniu Základnej zmluvy o prevode súdnych pohľadávok, v zmysle ustanovenia § 3 ods. 3 a 4 zákona č. 65/2001 Z. z. o správe a vymáhaní súdnych pohľadávok medzi krajským súdom, ktorého súdnym oddelením je i justičná pokladnica oprávnená na výkon rozhodnutí a jednotlivými súdmi, je nutné aplikovať v súčasnosti platné a účinné znenie ustanovenia § 5a zákona č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o slobode informácií), upravujúce povinné zverejňovanie zmlúv, nakoľko v rozhodnom období rokov 2001 - 2003 predmetné ustanovenie § 5a v zákone č. 211/2000 Z. z. absentovalo a zákonodarca túto povinnosť v citovanom zákone neupravoval. V predmetnom časovom období rokov 2001 - 2003 preto štátne orgány a medzi ne patriaci aj Okresný súd Bratislava I, či Krajský súd v Bratislave, nemali povinnosť zverejniť takúto základnú zmluvu, ani prílohu k základnej zmluve, a preto v týchto intenciách nemožno hovoriť o nesprávnom úradnom postupe krajského súdu. Rovnako ani v súčasnosti platné a účinné ustanovenie § 5a zákona č. 211/2000 Z. z. vo svojom demonštratívnom výpočte neuvádza povinnosť povinných osôb zverejňovať prílohy k nimi uzatváraným zmlúvam.

6. Žalovaná, popri vyššie prezentovanej právnej argumentácii, vo svojom písomnom vyjadrení k žalobe uviedla, že, ak by sa súd nestotožnil s vyššie uvedenou argumentáciou, je vo vzťahu k povinnosti zverejňovania zmluvy o prevode správy pohľadávky možné uviesť aj nasledovné.

Zákon č. 211/2000 Z. z. o slobode informácií zakotvil povinnosť zverejňovania zmlúv, a to tých, ktoré spĺňajú tri základné atribúty. Musí ísť o písomnú zmluvu, ktorej zmluvnou stranou je povinná osoba a jej predmetom má byť nakladanie s majetkom štátu. Pokiaľ zmluva nespĺňa čo i len jeden z týchto atribútov, nemožno hovoriť o povinne zverejňovanej zmluve. Podľa názoru žalovanej zmluva o prevode správy pohľadávky nespĺňa všetky atribúty povinne zverejňovanej zmluvy, a to pre nespĺnenie podmienky nakladania s majetkom štátu. Žalovaná má za to, že je potrebné striktno rozlišovať, či v danom prípade ide o prevod pohľadávky alebo o prevod práva na vymáhanie pohľadávky (a to bez ohľadu na označenie tejto zmluvy zákonom). Je celkom zrejmé, že vlastníkom pohľadávky je Slovenská republika, a to, či v čase vzniku tejto pohľadávky ako aj v čase jej vymáhania prostredníctvom justičnej pokladnice. Pri prevode správy pohľadávky tak nedochádza k nakladaniu s majetkom štátu, keďže táto pohľadávka je

a ostáva majetkom štátu, prevádza sa len právo vymáhania tejto pohľadávky, čo v konečnom dôsledku znamená, že pri zmluve o prevode správy pohľadávky chýba atribút povinne zverejňovanej zmluvy, ktorým je nakladanie s majetkom štátu.

7. Rovnako žalovaná zastávala názor, že zmluva o prevode správy pohľadávky nepodlieha povinnému zverejňovaniu aj z iného dôvodu, ktorým je verejnoprávny charakter tejto zmluvy. Pri súkromnoprávných vzťahoch (zmluvných vzťahoch), do ktorých samozrejme vstupuje aj Slovenská republika, vystupuje do popredia princíp zmluvnej voľnosti, ktorý je charakteristický pre uzatváranie zmlúv. Princíp zmluvnej voľnosti v spojení s princípom transparentnosti je viac či menej dôvodom pre zavedenie povinného zverejňovania zmlúv, ktoré uzatvárajú povinné osoby s tretími subjektmi pri nakladaní s majetkom štátu. Konceptu zmluvnej voľnosti sa však vymyká práve zmluva o prevode správy pohľadávky, nakoľko súd má nie možnosť (zmluvnú voľnosť), ale povinnosť takúto zmluvu s Krajským súdom v Bratislave uzavrieť v prípade, že nedôjde k dobrovoľnému splneniu pohľadávky. Je teda pri jej uzatváraní viazaný zákonom a nevstupuje do súkromnoprávneho vzťahu, ktorý by bol zachytený zmluvným záväzkom, ktorý by podliehal povinnému zverejneniu. Aj uvedené tak podľa názoru žalovanej potvrdzuje, že v prípade zmluvy o prevode správy pohľadávky, nie je pre jej účinnosť potrebné zverejnenie.

8. Žalobcom namietané súdne rozhodnutia majú podklad v právoplatných a vykonateľných (pohľadávkových) tituloch, pričom oprávnený na výkon pohľadávok si na výkon rozhodnutia zvolil zákonom dovolený spôsob výkonu rozhodnutia, príkazom pohľadávky z účtu v banke. Činnosťou justičnej pokladnice, ako súdneho oddelenia Krajského súdu v Bratislave, a teda samotnou činnosťou krajského súdu, ako oprávneného štátneho orgánu, nemohlo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu, nakoľko konal v súlade so zákonom. Tvrdenie žalobcu a ním uplatňovaný nárok nemá preto oporu v žiadnom právnom predpise. Za prijateľné nemožno považovať ani tvrdenie žalobcu, že nezverejnením zmluvy o prevode správy súdnej pohľadávky došlo k fikcii, ako keby k jej uzavretiu ani nedošlo, a to z dôvodov uvedených vyššie. Pokiaľ má žalobca subjektívny pocit ujmy a vzniku škody, a teda, že krajský súd sa svojím konaním dopustil nesprávneho úradného postupu, mal vo svojom žalobnom návrhu poukázať na konkrétne ustanovenia zákona, ktoré krajský súd svojím konaním, v súvislosti s vymáhaním súdnych pohľadávok, porušil a týmto svojím konaním konal v rozpore so zákonom. Žalobca v žalobnom návrhu zameral svoje tvrdenia na konštatovanie nesprávneho úradného postupu krajského súdu, pričom neoznačil na podporu svojich tvrdení žiadne konkrétne ustanovenie zákona, ktoré malo byť konaním krajského súdu porušené. Tvrdenia žalobcu tak ostávajú len v rovine hypotetickej.

9. Okrem uvedeného žalovaná uviedla, že nesprávny úradný postup krajského súdu žalobca ani preukázať nemôže, a to vzhľadom na skutočnosť, že absencia žalobcom predpokladaného konania krajského súdu nie je nesprávnym úradným postupom. Ako vyplýva z čl. 2 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. V tomto prípade nemožno hovoriť o naplnení predpokladov vzniku nesprávneho úradného postupu krajského súdu. V tejto súvislosti žalovaná poukázala, napr. na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 4Cdo 24/04 - Všeobecne a v súlade s ustálenou súdnou praxou možno nesprávny úradný postup vymedziť tak, že ide o porušenie právnou normou ustanoveného predpísaného postupu štátneho orgánu, resp. o porušenie účelu postupu štátneho orgánu, ktorý - či už súvisí s rozhodovacou činnosťou štátneho orgánu, alebo s ňou nesúvisí - nenašiel svoj bezprostredný výraz vo vydanom rozhodnutí. Žalovaná taktiež poukázala na rozhodnutia NS ČR zo dňa 29.06.1999 sp. zn. 2Cdon 129/97, uznesenie NS ČR zo dňa 25.08.2009, sp. zn. 25Cdo 1018/2007 (C 7530)).

Žalovaná vo vyjadrení uviedla, že je zrejmé, že krajský súd sa nedopustil nesprávneho úradného postupu, ktorý žalobca vo svojom žalobnom návrhu tvrdí, nakoľko žalobcom opísané konanie krajského súdu žiadny právny predpis nezakazuje, a preto jeho konanie nemožno vyhodnotiť ako konanie v rozpore so zákonom. Žalobca namietaný nesprávny úradný postup nepreukázal ani žiadnym relevantným dôkazným prostriedkom tak, aby jeho tvrdenia bolo možné považovať za preukázané spôsobom rovnajúcim sa istote, teda takým spôsobom, aký vyžaduje civilný proces pre jeho úspešné ukončenie.

Žalovaná uviedla, že pre úspešné uplatnenie práva na náhradu škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. je nevyhnutné, okrem existencie nesprávneho úradného postupu/nezákonného rozhodnutia, vzniku škody či nemajetkovej ujmy, preukázať aj príčinnú súvislosť medzi týmito zložkami.

Žalovaná vo vyjadrení uviedla, že ako jednoznačne vyplýva zo skutkového stavu veci, žalobca dobrovoľne nespĺnil súdom uloženú povinnosť zaplatiť súdny poplatok za vykonaný procesný úkon, aj keď na dobrovoľné splnenie svojej povinnosti bol vyzvaný. Žalobca sa teda sám svojím vlastným správaním pričínil o blokáciu finančných prostriedkov na bankových účtoch prislúchajúcich jeho spoločnosti. Následné správanie sa žalobcu v označených konaniach o výkon rozhodnutia (podanie zjavne neodôvodneného odvolania voči vydaným rozhodnutiam krajského súdu) taktiež prispelo k stavu, ktorý žalobca pripisuje údajnému nesprávnemu úradnému postupu krajského súdu. Žalobcovi bolo

a muselo byť zrejme, že jeho podané odvolania voči uzneseniam krajského súdu sú neodôvodnené (vzhľadom na rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky - IV. ÚS 696/2013, IV. ÚS 697/2013) a žalobca nemohol za žiadnych okolností predpokladať iný výsledok, resp. iný výrok krajského súdu ako ten, ktorý bol vyjadrený v následných uzneseniach. Podľa názoru žalovanej, takéto účelové konanie žalobcu nemôže mať za následok vznik zodpovednosti štátu za škodu, ktorú si žalobca spôsobil sám svojím zavineným konaním a neplnením si svojich povinností plynúcich mu zo súdnych rozhodnutí. Vo veci absentuje príčinná súvislosť medzi žalobcom namietaným nesprávnym úradným postupom (príčinou) a vznikom škody (následkom), ktorá by mala charakter priamosti, bezprostrednosti a neprerušenosti, keď je bezpečne preukázané a medzi stranami nesporné, že k výkonu rozhodnutí došlo až na základe neplnenia povinností žalobcom dobrovoľne, a zároveň, ak by ich plnil dobrovoľne, jeho majetok by sa znížil v rovnakom rozsahu.

10. Vo vzťahu k uplatňovanej nemajetkovej ujme žalovaná uviedla, že zákon č. 514/2003 Z. z. neprezumuje vznik nemajetkovej ujmy v každom prípade, kedy dôjde k jednému zo zásahov definovaných ustanovením § 3 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. Sú zásahy, kde jednoducho žiadna nemajetková ujma nevznikne. Až, keď je v konaní jednoznačne preukázané, že zásahom orgánu verejnej moci došlo k vzniku nemajetkovej ujmy, prístupuje sa k jej posúdeniu za aplikácie ustanovenia § 17 ods. 2 a 3 zákona č. 514/2003 Z. z., Žalovaná v písomnom vyjadrení uviedla, že žalobca nepreukázal vznik nemajetkovej ujmy ako ani to, že by sa mala poskytovať jej náhrada v peniazoch. Priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch predpokladá splnenie určitých zákonom kvalifikovaných podmienok, pričom prípustnosť peňažnej satisfakcie je opodstatnené tam, kde konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením, a kde zmenšenie a vyváženie spôsobenej nemajetkovej ujmy nemožno napraviť inak, ako cestou zadosťučinenia vo forme peňažného plnenia. Žalovaná vo vyjadrení poukázala na ustanovenie § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z., na základe ktorého nárok na náhradu nemajetkovej ujmy je daný iba v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nebolo dostatočným zadosťučinením, vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom. Pri priznaní nemajetkovej ujmy treba vychádzať z hypotézy ustanovenia § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z. podľa ktorého sa výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 určuje s prihliadnutím najmä na osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje; vzhľadom na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo; vzhľadom na závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote a na závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

11. Žalovaná uviedla, že okruh rozhodujúcich skutočností, ktoré sa týkajú povinnosti tvrdenia a označenia dôkazov na preukázanie tvrdení, je daný hypotézou hmotnoprávnej normy, ktorá upravuje konkrétny právny pomer strán sporu, v tomto prípade ide práve o vyššie uvedené ustanovenie § 17 zákona č. 514/2003 Z. z.. Táto právna norma zásadne určuje jednak rozsah dôkazného bremena (okruh skutočností, ktoré musia byť preukázané), ako aj nositeľa dôkazného bremena. Na povinnosť tvrdenia bezprostredne nadväzuje povinnosť označiť dôkazy preukazujúce tvrdené skutočnosti. Pokiaľ nie sú dané skutočnosti relevantným spôsobom preukázané, žalobca tak neunesol bremeno tvrdenia, ako aj bremeno dôkazu. Na základe všetkých vyššie uvedených skutočností žalovaná zastávala názor, že v prvom rade žalobca nepreukázal vznik nemajetkovej ujmy, v zmysle ustanovení zákona č. 514/2003 Z. z., nepreukázal existenciu takého závažného zásahu do jeho osobnostnej sféry, ktorý by umožňoval priznanie nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Okrem uvedeného, žalobca žiadnym relevantným spôsobom neodôvodnil a ani nepreukázal existenciu svojho nároku v požadovanej výške, teda neunesol bremeno tvrdenia a ani dôkazné bremeno.

12. Žalovaná poukázala vo vyjadrení aj na obsah doručenej žiadosti žalobcu ako poškodeného o predbežné prerokovanie nároku dňa 10.2.2015, v zmysle ktorej si žalobca uplatnil nárok na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 62.600,- Eur pozostávajúcu zo sumy 50,- Eur za každé jedno z 1.252 žalobcom označených konaní o výkon rozhodnutia, ktorými mu mala byť spôsobená nemajetková ujma z titulu nesprávneho úradného postupu krajského súdu a v žalobnom návrhu zo dňa 31.03.2015 ohodnocuje ako postačujúcu nemajetkovú ujmu vo vzťahu k pôvodne vyčíslenej a uplatňovanej nemajetkovej ujme, v podstate zanedbateľnú sumu vo výške 1.000,- Eur, ktorú odôvodňuje existenciou ustanovenia § 141a OSP, kde už aj v tomto konaní žalobcu je možné pozorovať neodôvodnenosť a špekuláciu vo vzťahu k ním požadovanej výške nemajetkovej ujmy. Uvedené žalovanej indikuje, že nemajetková ujma žalobcovi vôbec nevznikla.

13. Žalobca písomným podaním doručeným súdu dňa 23.5.2016 sa domáhal, aby súd doručil Ústavnému súdu Slovenskej republiky návrh na vyslovenie nesúladu článku II Zákona č. 73/2015 Z.z. s článkom 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a v dôsledku podania predmetného návrhu, aby súd konanie sp. zn. 5C 55/2015 prerušil do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky.

14. Podľa ustanovenia § 162 ods.1, písmeno b/ CSP Súd konanie preruší, ak pred rozhodnutím vo veci dospel k záveru, že sú splnené podmienky na konanie o súlade právnych predpisov; v tom prípade podá Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len "ústavný súd") návrh na začatie konania, Podľa ustanovenia § 162 ods. 3 CSP o zamietnutí návrhu na prerušenie konania súd rozhodne spolu s rozhodnutím vo veci samej.

15. Súd návrh žalobcu na podanie návrhu na vyslovenie nesúladu článku II Zákona č. 73/2015 Z. z. s článkom 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a návrh na prerušenie konania do právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o tomto návrhu zamietol s poukazom na ustanovenie § 473 CSP, podľa ktorého bol zrušený zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení všetkých zákonov, ktorými bol Občiansky súdny poriadok novelizovaný a teda bol zrušený aj zákon č. 73/2015 Z.z.

16. Na základe č. 46 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „Ústava SR“), každý má právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu, či orgánu verejnej správy, alebo nesprávnym úradným postupom.

Podľa ods. 4 tohto článku Ústavy SR, podmienky a podrobnosti o súdnej a inej právnej ochrane ustanovuje osobitný zákon, ktorým je v súčasnosti zákon č. 514/2003 Z. z..

Podľa ustanovenia § 1 písmeno a/,b zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov platného a účinného v čase odpísania finančných prostriedkov z účtu žalobcu tento zákon upravuje zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci; predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody a právo na regresnú náhradu.

Podľa ustanovenia § 2 písmeno a/,b bod 1., cit. zákona Na účely tohto zákona výkon verejnej moci je rozhodovanie a úradný postup orgánov verejnej moci o právach, právom chránených záujmoch a povinnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb; b) orgán verejnej moci je štátny orgán,

Podľa ustanovenia § 3 ods.1 cit. zákona štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci

a) nezákonným rozhodnutím,

b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody,

c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo

d) nesprávnym úradným postupom.

Podľa ustanovenia § 3 ods.2 cit. zákona zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

Podľa ustanovenia § 4 ods. 1, písmeno a/ , bod 1. cit. zákona vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ak škoda vznikla v dôsledku rozhodnutia vydaného súdom alebo ak škoda bola spôsobená nesprávnym úradným postupom súdu,

Podľa ustanovenia § 9 ods.1 cit. zákona štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb; za nesprávny úradný postup sa nepovažuje postup alebo výsledok postupu Národnej rady Slovenskej republiky pri výkone jej pôsobnosti podľa čl. 86 písm. a) a d) Ústavy Slovenskej republiky a postup alebo výsledok postupu vlády Slovenskej republiky pri výkone jej pôsobnosti podľa čl. 119 písm. b) Ústavy Slovenskej republiky.

Podľa ustanovenia § 9 ods.4 cit. zákona právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

Podľa ustanovenia § 15 ods. 1 cit. zákona nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len "žiadosť") s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

Podľa ustanovenia § 16 ods. 4 cit. Zákona, ak príslušný orgán neuspokojí nárok na náhradu škody alebo uspokojí iba jeho časť do šiestich mesiacov odo dňa prijatia žiadosti alebo ak príslušný orgán písomne oznámi poškodenému, že neuspokojí jeho nárok na náhradu škody, môže sa poškodený domáhať uspokojenia nároku alebo jeho neuspokojenej časti na súde. Pri uplatnení nároku na súde môže poškodený požadovať úhradu len v rozsahu nároku, ktorý bol predbežne prerokovaný, a z titulu, ktorý bol predbežne prerokovaný. Ak súd rozhodnutím o náhrade škody prizná poškodenému aj úrok z omeškania, lehota omeškania začína príslušnému orgánu plynúť najskôr dňom oznámenia, že

neuspokojí nárok na náhradu škody, alebo uplynutím šesťmesačnej lehoty na predbežné prerokovania nároku, ak súd neurčí začiatok jej plynutia neskôr

Podľa ustanovenia § 17 ods.1 cit. zákona uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak. 1a)

Podľa ustanovenia § 17 ods.2 cit. zákona v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

Podľa ustanovenia § 17 ods.3 cit. zákona výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na

- a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje,
- b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo,
- c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote,
- d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

Podľa ustanovenia § 3 ods.3 zákona č.65/2001 Z.z. o správe a vymáhaní súdnych pohľadávok účinného od 1. apríla 2001, ak súdna pohľadávka nebola zaplatená v ustanovenej lehote, zmluvou o prevode správy súdnej pohľadávky ju súd, na ktorom súdna pohľadávka vznikla, prevedie na Krajský súd v Bratislave (§ 4 ods. 1).

Podľa ustanovenia § 3 ods.4 cit. zákona prílohou zmluvy o prevode správy súdnej pohľadávky je opis osobitnej evidencie, rozhodnutie súdu a prípadne iné doklady, ktoré preukazujú súdnu pohľadávku.

17. Prostriedkami procesného útoku a prostriedkami procesnej obrany sú najmä skutkové tvrdenia, popretie skutkových tvrdení protistrany, návrhy na vykonanie dôkazov, námietky k návrhom protistrany na vykonanie dôkazov a hmotnoprávne námietky (§ 149 CSP). Strany majú povinnosť pravdivo a úplne uvádzať podstatné a rozhodujúce skutkové tvrdenia týkajúce sa sporu. Na zistenie podstatných a rozhodujúcich skutočností môže súd strany požiadať o ďalšie skutkové tvrdenia (§ 150 ods.1,2 CSP). Skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné. Ak strana poprie skutkové tvrdenia, ktoré sa týkajú jej konania alebo vnímania, uvedie vlastné tvrdenia o predmetných skutkových okolnostiach, inak je popretie neúčinné (§ 151 ods.1,2 CSP). Strany sú povinné uplatniť prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany včas. Prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany nie sú uplatnené včas, ak ich strana mohla predložiť už skôr, ak by konala starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania. Na prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany, ktoré strana nepredložila včas, nemusí súd prihliadnuť, najmä, ak by to vyžadovalo nariadenie ďalšieho pojednávania alebo vykonanie ďalších úkonov súdu. Prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany možno uplatniť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí (§ 154 CSP). Dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo (§ 191 ods.1 CSP).

18. Žalobca sa nezúčastnil pojednávania konaného dňa 21.6.2017. Písomným podaním doručeným súdu dňa 19.6.2017 svoju neprítomnosť ospravedlnil, žiadal, aby súd konal rozhodol vo veci v jeho neprítomnosti na základe obsahu žaloby a príloh doručených súdu spolu so žalobou.

19. Žalovaný sa pojednávania zúčastnil, zotrval na svojej právnej argumentácii uvedenej v citovanom písomnom vyjadrení k žalobe, ktoré bolo súdom doručené právnomu zástupcovi žalobcu dňa 29.4.2016.

20. V konaní nebolo stranami sporu rozporované, že by si žalobca nesplnil povinnosť požiadať žalovanú o predbežné prerokovanie uplatnených nárokov podľa ustanovenia § 15 zákona č. 514/2003 Z. z.. Žalovaná nárok žalobcu neuspokojila. Žalobca postupoval v zmysle citovaného ustanovenia § 16 zákona č. 514/2003 Z. z..

21. Súd však žalobu v celom rozsahu zamietol z dôvodu, že žalobu vyhodnotil na základe nižšie uvedenej právnej argumentácie za nedôvodnú.

22. Zákon č. 514/2003 Z.z. v znení neskorších predpisov zavádza zodpovednosť za škodu spôsobenú výkonom verejnej moci a súd v danom prípade skúmal, či sú splnené predpoklady zodpovednosti štátu za vznik žalobcom označenej majetkovej škody a či žalobcovi vznikol nárok na priznanie nemajetkovej ujmy, pretože štát zodpovedá za vznik škody (majetkovej ako aj nemajetkovej) iba za podmienok stanovených týmto zákonom. Ide o objektívnu zodpovednosť štátu (bez ohľadu na zavinenie), ktorá je založená iba za kumulatívneho splnenia troch podmienok, ktorými sú 1. existencia nezákonného rozhodnutia, respektíve orgán verejnej moci nesprávne úradne postupoval, 2. vznik škody či nemajetkovej ujmy, 3. príčinná súvislosť medzi vydaným nezákonným rozhodnutím či nesprávnym úradným postupom a vznikom škody či nemajetkovej ujmy. Nepostačuje iba pravdepodobný záver o splnení niektorej z podmienok vzniku zodpovednosti štátu za škodu.

Verejnou mocou sa rozumie moc, ktorá rozhoduje autoritatívne o právach a povinnostiach subjektov či už priamo alebo sprostredkované.

Zodpovednosť spôsobená nesprávnym úradným postupom podľa zákona č. 514/2003 Z.z. je jednou z foriem zodpovednosti štátu bez ohľadu na zavinenie. Ide o objektívnu zodpovednosť štátu, ktorá je založená, tak súd uviedol vyššie, iba za súčasného splnenia troch podmienok :

- existencia nesprávneho úradného postupu,
- vznik škody ako majetkovej ujmy, resp. nemajetkovej ujmy
- príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou.

Podľa ustanovenia § 4 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom v rozhodnom období, vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa ustanovenia § 3 ods. 1, koná v mene štátu - Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ak škoda vznikla v občianskom súdnom konaní alebo v trestnom konaní a ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa ustanovenia § 9 ods. 1 cit. zákona štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb. Nesprávnym úradným postupom je tak činnosť spojená s výkonom právomoci orgánu verejnej moci, ak pri nej alebo v jej dôsledku dôjde k porušeniu pravidiel predpísaných právnymi normami pre konanie orgánu verejnej moci alebo k porušeniu poriadku určeného povahou a funkciou postupu.

Podľa ustanovenia § 17 ods. 1 cit. zákona uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak. Podľa ustanovenia § 17 ods. 2 cit. zákona v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

23. Ako jednoznačne vyplýva zo skutkového stavu veci, žalobca dobrovoľne nesplnil súdom uloženú povinnosť zaplatiť súdny poplatok za vykonaný procesný úkon, aj keď na dobrovoľné splnenie svojej povinnosti bol súdom vyzvaný. Žalobca sa teda sám svojím vlastným správaním pričínil o blokáciu finančných prostriedkov na bankových účtoch prislúchajúcich jeho spoločnosti. Následné správanie sa žalobcu v označených konaniach o výkon rozhodnutia taktiež prispelo k stavu, ktorý žalobca pripisuje údajnému nesprávnemu úradnému postupu Krajského súdu v Bratislave (ďalej krajský súd v príslušnom gramatickom tvare). Účelové konanie žalobcu nemôže mať za následok vznik zodpovednosti štátu za škodu, ktorú si žalobca spôsobil sám, svojím zavineným konaním a neplnením si svojich povinností plynúcich mu zo súdnych rozhodnutí.

24. Samotné rozhodnutia krajského súdu a žalobcov subjektívny pocit škody a nemajetkovej ujmy nie sú v danom prípade v logickom slede. Následný výkon rozhodnutia nemôže byť v právnom štáte ponímaný ako nesprávny úradný postup orgánu, ktorý má na vymoženie právoplatného a vykonateľného exekučného titulu právo, ak predmetný výkon oprávnený orgán uskutočňoval v súlade so zákonom. Krajský súd svojím konaním neporušil žiadne ustanovenie zákona č. 65/2001Z. z. o správe a vymáhaní súdnych pohľadávok. Bol to práve žalobca, ktorý nerešpektoval povinnosť uloženú mu v súlade so zákonom. V prípade rešpektovania samotného súdneho rozhodnutia a dobrovoľného splnenia si povinnosti, by zo strany krajského súdu k žiadnemu výkonu rozhodnutia, resp. k jeho nútenému výkonu nikdy nedošlo, nakoľko by na takéto konanie nemal dôvod.

25. Žalobca nepreukázal, že by činnosťou krajského súdu v namietaných konaniach o výkon rozhodnutia došlo k nesprávnemu úradnému postupu, nepreukázal vznik ani výšku skutočnej škody, ani prípadnej nemajetkovej ujmy, a tým pádom neexistuje ani príčinná súvislosť medzi nesprávnym úradným postupom krajského súdu a uplatnenou majetkovou škodou a nemajetkovou ujmu.

26. Žalobca si nároky uplatnil z dôvodu, že správa pohľadávky na zaplatenie vyrúbených poplatkov súdom bola prevádzaná na základe zmluvy na Krajský súd v Bratislave. Žalobca v žalobe tvrdil, že prevod správy pohľadávky predstavuje nakladanie s majetkom štátu. Taktiež žalobca právne argumentoval, že zmluva, ktorú uzatvárajú štátne orgány, ktorými sú aj súdy a ich predmetom je nakladanie s majetkom štátu, musia byť zverejnené v súlade so zákonom. Bez tohto povinného zverejnenia zmluva o prevode správy nenadobudne účinnosť a po troch mesiacoch od jej uzavretia nastupuje fikcia, že k uzatvoreniu takejto zmluvy ani nedošlo. Žalobca v žalobe konštatoval, že zmluva o prevode správy súdnej pohľadávky nebola zverejnená podľa aktuálne platného ustanovenia § 5a zákona č. 211/2000 Z.z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o slobode informácií). Zmluva o prevode správy súdnej pohľadávky preto nemohla nadobudnúť účinnosť, čo znamená, že správa súdnej pohľadávky po celú dobu ostáva na súde, na ktorom súdna pohľadávka

vznikla. Ďalej žalobca v žalobe uviedol, že keďže Krajský súd nedisponuje a nikdy nedisponoval správou pohľadávky, nie je a nikdy nebol oprávnený vymáhať predmetnú súdnu pohľadávku prostredníctvom výkonu rozhodnutia, ani vyzývať povinného na úhradu pohľadávky na svoj účet. Žalobca, ktorý bol v exekučnom konaní v procesnom postavení povinnej osoby hodnotí opísaný postup Krajského súdu v Bratislave ako nesprávny a v rozpore so zákonom. Uvádza, že v predmetnom prípade neexistuje okolnosť, ktorá by umožňovala Krajskému súdu v Bratislave postupovať tak, že bez prevodu správy vykonáva úkony smerujúce k výkonu rozhodnutia a rozhodnutie nútene vykoná.

27. Žalobcom namietaný úradný postup krajského súdu v Bratislave súd nevyhodnotil ako nesprávny úradný postup. Prevod na zaplatenie súdneho poplatku na Krajský súd v Bratislave sa uskutočňuje na základe Základnej zmluvy o prevode súdnych pohľadávok podľa ustanovenia § 3 ods. 3, 4 zákona č. 65/2001 Z. z. o správe a vymáhaní súdnych pohľadávok. Obsahom tejto zmluvy je prevod správy majetku štátu, t.j. súdnych pohľadávok na vymáhanie, pričom každý ďalší prevod súdnych pohľadávok bol realizovaný formou prílohy k zmluve, ktorú tvoril výkaz "opis" osobitnej evidencie, rozhodnutie súdu, zberný list, prípadne iné doklady. V zmluve bol určený presný deň v mesiaci, ako termín prevodu správy pohľadávky. Zmluva nadobúda platnosť a účinnosť dňom podpísania obidvoma zmluvnými stranami. Základnú zmluvu uzavrel Krajský súd v Bratislave - justičná pokladnica s jednotlivými súdmi Slovenskej republiky v období od účinnosti zákona č. 65/2001 Z. z., t.j. 01.04.2001 do konca roku 2003, kedy boli uzavreté posledné zmluvy s jednotlivými súdmi. V tomto rozhodnom období bol platný a účinný zákon č. 211/2000 Z. z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o slobode informácií) v znení neskorších predpisov tak, že v jeho obsahu v tomto čase nebolo zavedené ustanovenie § 5a, ktoré bolo platné od 1.1.2011.

28. Krajský súd v Bratislave - justičná pokladnica, postupoval vecne správne v súlade so zákonom č. 65/2001 Z. z. o správe a vymáhaní súdnych pohľadávok v znení neskorších predpisov a v tom čase platnom Občianskom súdnom poriadku. Krajský súd v Bratislave, justičná pokladnica nepostupuje podľa zákona č. 278/1993 o správe majetku štátu (§ 6 a § 6a) ani podľa zákona č. 374/2014 o pohľadávkach štátu a o zmene a doplnení niektorých zákonov (§ 1 ods. 4). Exekučné konania vo vzťahu k žalobcovi, boli začaté uzneseniami o nariadení výkonu rozhodnutia, ktoré sa opierali o právoplatný a vykonateľný pohľadávkový titul a oprávnený si zvolil prípustný zákonný spôsob výkonu rozhodnutia prikázaním pohľadávky oprávneného odpísaním z účtov povinného v zmysle príslušných právnych predpisov. Uznesenia o nariadení výkonu rozhodnutia sa opierali o právoplatný a vykonateľný pohľadávkový titul a oprávnený si zvolil prípustný spôsob výkonu rozhodnutia prikázaním pohľadávky oprávneného odpísaním z účtov povinného v zmysle príslušných právnych predpisov.

29. Súd jednoznačne konštatuje, že činnosťou Krajského súdu v Bratislave - justičnou pokladnicou nedošlo k žiadnemu nesprávnemu úradnému postupu a teda následne ani k žiadnej škode žalobcu, ktorý v exekučnom konaní bol v procesnom postavení povinného subjektu, ktorý na základe výzvy justičnej pokladnice zaplatil časť exekuvanej pohľadávky a časť bola vymožená odpísaním z jeho účtu ako povinnej osoby. Núteným výkonom rozhodnutí Krajským súdom v Bratislave - justičnou pokladnicou došlo síce k zníženiu majetku žalobcu o výšku nútene vykonaných pohľadávok, resp. o výšku pohľadávok, ktoré boli uhradené na základe výzvy na dobrovoľné plnenie, no tento postup nie je neprávny úradným postupom.

30. V danom prípade absentuje splnenie základného predpokladu vzniku objektívnej zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú orgánom štátu pri výkone verejnej moci, a to existencia nesprávneho úradného postupu orgánu štátu. Teda nebola splnená základná podmienka vzniku zodpovednosti štátu za vznik škody na strane žalobcu v sume 78.033, €, predstavujúcej sumu pohľadávok nariadených výkonov rozhodnutí a uhradených pohľadávok na základe výzvy Krajského súdu v Bratislave - justičnej pokladnice, podľa príloh č. 1 a č. 2 k žalobe. Žalobca v konaní nepredložil žiadne prostriedky procesného útoku, ktorými by jednoznačne preukázal, že Krajský súd v Bratislave - justičná pokladnica pri nariadených (a v časti už zaplatených) výkonoch rozhodnutí konala nesprávnym úradným postupom, v zmysle zmluvy o postúpených súdnych pohľadávkach.

31. Účinnosťou zákona č. 65/2001 Z. z. je vecne príslušným, na konanie ohľadom súdnych pohľadávok, výlučne Krajský súd v Bratislave - justičná pokladnica. Vzhľadom na túto skutočnosť iný subjekt ako justičná pokladnica nie je vecne príslušný na konanie o súdnych pohľadávkach, taktiež nemôže iný subjekt ako justičná pokladnica zaujímať pozíciu zástupcu oprávneného. Základnú zmluvu uzavrel krajský súd s jednotlivými súdmi Slovenskej republiky v období od účinnosti zákona č. 65/2001 Z. z. o správe a vymáhaní súdnych pohľadávok, t. j. od 01.04.2001 do 31.12.2003. K dátumu 31.12.2003 teda došlo k uzavretiu posledných zmlúv s jednotlivými súdmi. Po vyššie označenom dátume, už preto na ďalší prevod súdnych pohľadávok postačovalo uzavretie prílohy k základnej zmluve. Vo vzťahu k povinnosti zverejňovania príloh k zmluvám, zákon č. 211/2000 Z. z. o slobode informácií, neobsahoval

počas rozhodného obdobia paragrafové znenie, ktoré by štátnemu orgánu ustanovovalo povinnosť zverejňovať zmluvy, príp. prílohy k zmluvám. Je preto nesprávne konštatovanie žalobcu, že v období rokov 2001 - 2003, kedy dochádzalo k uzatváraniu Základnej zmluvy o prevode súdnych pohľadávok v zmysle ustanovenia § 3 ods. 3 a 4 zákona č. 65/2001 Z. z. o správe a vymáhaní súdnych pohľadávok medzi krajským súdom, ktorého súdnym oddelením je i justičná pokladnica oprávnená na výkon rozhodnutí a jednotlivými súdmi, je nutné aplikovať v súčasnosti platné a účinné znenie ustanovenia § 5a zákona č. 211/2000 Z. z. o slobode informácií, upravujúce povinné zverejňovanie zmlúv, nakoľko v rozhodnom období rokov 2001 - 2003 predmetné ustanovenie § 5a v zákone č. 211/2000 Z. z. o slobode informácií absentovalo a zákonodarca túto povinnosť v citovanom zákone neupravoval. V predmetnom časovom období rokov 2001 - 2003 preto štátne orgány a medzi ne patriace aj okresné sudy, či krajský súd, nemali povinnosť zverejniť takúto základnú zmluvu, ani prílohu k základnej zmluve, a preto v týchto intenciách nemožno hovoriť o nesprávnom úradnom postupe krajského súdu.

32. Žalobca si uplatnil aj nárok na priznanie nemajetkovej ujmy vo výške 1.000,- € v zmysle ustanovenia § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z.. V súvislosti s uplatnenou nemajetkovou ujmu žalobca neprodukoval žiadny dôkaz preukazujúci oprávnenosť uplatneného nároku. Žalobcom uvádzané dôvody v žalobe, ktoré súd citoval v úvode odôvodnenia rozsudku v bode 1., súd vyhodnotil ako účelové a vzhľadom ku skutočnosti, že nebola preukázaná jedna z podmienok vzniku zodpovednosti štátu za vznik majetkovej škody platí, že ani nárok na priznanie nemajetkovej ujmy nemôže byť taktiež dôvodný.

33. Pokiaľ ide o majetkovú a nemajetkovú ujmu v žalovanej sume, už samotná skutočnosť o jej označení ako o škode „primeranej“, svedčí o tom, že nie je opodstatnená, ale účelová a tiež nepreukázaná ani v jednom z prípadov uvedených v prílohách žalobcom doručených súdu spolu so žalobou, a to v príčinnej súvislosti medzi jej vznikom a nesprávnym úradným postupom Krajského súdu v Bratislave - justičnej pokladnice.

34. Podľa ustanovenia § 218 ods.1 CSP obsah rozhodnutia vo veci samej vysloví súd vo výroku rozsudku. Vo výroku súd rozhodne tiež o nároku na náhradu trov konania, ak sa o ňom nerozhoduje samostatne.

Podľa ustanovenia § 255 ods.1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

Podľa ustanovenia § 262 ods.1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

35. Súd nepriznal žalovanému vo vzťahu k žalobcovi nárok na náhradu trov konania z dôvodu, že síce žalovaný v konaní mal plný úspech, avšak trovy konania mu v súvislosti s prejednávanou vecou nevznikli.

Poučenie:

P O U Č E N I E: Proti rozsudku je prípustné odvolanie v lehote 15 dní od doručenia rozsudku na súde, proti ktorého rozsudku smeruje.

Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

a) sa týkajú procesných podmienok,

b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,

c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo

d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Exekúciu vykoná ten exekútor, ktorého v návrhu na vykonanie exekúcie označí oprávnený (§ 38 zák. č. 233/1995 Z.z.) a ktorého jej vykonaním poverí súd, ak osobitný predpis alebo tento zákon neustanovuje inak (§ 29 zákona č. 233/1995 Z.z.).

V Bratislave dňa 21.6.2017
sudca

JUDr. Dana Káčerová

Za správnosť vyhotovenia:
Angelika Vínková